

BOŽIČNICA

Hlačku se že moči šiba,
zatožila ga je Biba:
„Mama, spet ga ni doma,
spet se s paglavci lasa.“

„Biba, tožit' ni lepo,
a od Hlačka je grdo,
da se zate več ne meni,
paglavce da više ceni.

Torej z očko sva sklenila,
da ga bova ukrotila:
v kamri čaka ga zapora,
taka bodi mu pokora.

Naj božiček ga kaznuje,
nič, prav nič mu ne daruje,
to ga morda le izučí,
da se fantek izmodrí.“

Hlaček v sobici sedi,
strašno kisko se drži,
nič samota mu ne godi,
vsa zabava je po vodi.

Ko nesrečo premišljuje,
Bibi maščevanje snuje:
„Biba Hlačka zatožila,
Biba se bo pokorila!“

Kar vztrepeče mu telesce:
tam na mizici drevesce
je božično okrašeno,
z zlatom, srebrom prepleteno.

Hlačka hitro žalost mine,
v glavo misel zla mu šine,
urno v hlačni žep poseže,
nekaj na drevo priveže.

Tam pri Hlačkovih v sobani
vsi so krog drevesca zbrani ...
Vse se bliska, vse leskeče,
Biba kar žari od sreče.

Mama plašček občuduje,
Ančka krila se raduje,
očku se smeje cigare;
Hlačka bridka žalost tare.

Ena svečka dogoreva,
Hlačku srd v očesu seva ...
Zdaj močno se zažari,
poči in se pokadi.

Žabica se je vnela,
z mize je po tleh zletela,
druga, tretja ji sledita
in po sobi se podita.

Biba vrišče, mama joče,
očka žab'ce vjeti hoče,
se ob mizo zaleti,
smrečica na tleh leži.

So cigare poteptane,
punčki noge izruvane,
krilo Ančki osmojeno,
Hlačku pa gorje rojeno.

Sveta noč svoj čar razgrinja,
luč za lučko se utrinja ...
Hlaček v kotu spet kleči,
milo se na jok drži.

